

Mișcarea Ecologistă din Moldova continuă să promoveze participării proiectului „Tinerii din Orheiul Vechi – vocea pentru promovarea durabilă a rezervației”, implementat cu sprijinul Serviciului Silvic al SUA (US Forest Service). Eseurile și desenele

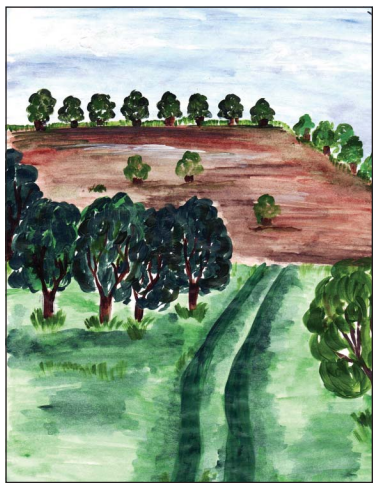
celor mai buni elevi-promotori ai localităților din rezervația cultural-naturală „Orheiul Vechi” vor fi incluse într-o broșură de promovare a potențialului turistic al zonei. Revista NATURA vă prezintă, fragmentar, lucrările celor 16 învingători ai concursului de desen și eseu. Felicitări

autorilor, dar și dascălilor care i-au îndrumat: Ludmila Buzilă de la Trebujeni, Sergiu Suvac de la Ivancea, Elena Carțan de la Mașcăuți, Mariana Soltan de la Susleni, Viorica Sârbu de la Piatra, Oleg Bejan de la Marcăuți, Ana Popușoi și Maria Bodean de la Holercani.

Invitație în satele pline de dor

Vraja și mister

Amplasat într-un colț de lume, cu peisaje magnifice, cale de 45 km de la or. Chișinău, se înalță un sătuc. E Furceni, o vatră străveche ce și-a clădit nemurirea pe fundul Mării



Sarmatice, care, retrăgându-se cu milioane de ani în urmă, a lăsat vederii noastre un șirag de dealuri, cu subsoluri calcaroase, caracteristice ținutului Orhei. Peisajul geografic este străjuit de codrii seculari, care au acoperit, în vremuri demult apuse, întreaga Moldovă. Desigur, adânci, unde cu greu pătrund razele soarelui, adăpostesc mulțime de vietăți. Ca un șarpe misterios și bătrânul Răut se strecoară printre dealuri și stânci, ducându-și apele vâlurânde la vale.

Călătorul, ajuns pe aceste locuri, vrăjit de pitorescul din jur, rămâne, cum se spune pe la noi, fără cuvinte. Abia după ce își revine, cărcă să povestească și altora despre divinitatea de la Furceni. Eu am văzut-o. Trăiesc cu ea.

Felicia MUNTEAN,
clasa a VII-a, satul Furceni

Furceni, pogorât din legendă

O legendă, ajunsă până la noi, spune că în vremuri străvechi, când satele Moldovei aveau de suferit în urma invaziilor tătarăști, un țăran din partea locului avea o prea frumoasă fată. Vestea despre frumusețea ei a ajuns până la urechile hanului, care tot atunci trimise o ceată de călăreți să i-o aducă. În momentul acela, când au tăbărit trimișii hanului la casa țăranelui, minunea de fată era cu furca în brâu și torcea. De cum îi zăpșiră, fata căută să fugă. Iar tătarii? După ea – s-o prindă! Fata, de cum a ajuns la Răut, a aruncat furca în apa lui și aceasta s-a transformat în punte. Dar de cum fata a trecut râul, tot atunci s-a făcut nevăzută, a dispărut tot atunci și puntea. Un tătar, ca să nu piardă urma fetei, a aruncat în calea ei o furcă cu patru coarne... Aceasta, atingându-se de pământ, s-a transformat în patru



drumuri. Legenda spune că pe unul dintre ele fata a reușit să fugă în pădure și să se ascundă. Tătarii mult au căutat-o, dar așa și nu au mai dat de urmele acelei fete. Astfel, hanul tătarilor a rămas cu pofta în cui, fără măcar s-o vadă pe cea prea frumoasă fată despre care glăsuiește legenda. Important e că acel călător, care actualmente ajunge cumva pe aceste locuri, la Furceni, poate vedea și azi cele patru drumuri și podul peste Răut...

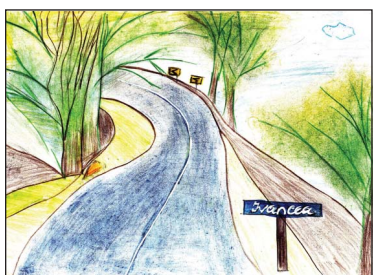
Sunt locuri de legendă, locuri de vizitat... De exemplu, „Furceni - Selitra”, care în sat mai este numit și „Holm”, te cucerește prin grotele sale. Pitoresc e și locul unde Drăghinci și Ivancea, aceste două pârâiașe, se contopesc cu Răutul ce tot cotește printre stânci.

Nu pun la îndoială că cel care și-a dus pașii măcar o singură dată pe la Furceni, o să vrea să mai revină, să-și mai umple sufletul de vraja.

Eliza GAȘPER, clasa a IX-a,
satul Furceni

Ivancea

Acest colțșor de rai, Ivancea, este înconjurat de codri și este mereu învăluit de un aer curat, proaspăt, de pădure, mult tămăduitor. Localitatea este vizitată de mai mulți turiști. Oamenii satului sunt deosebit de generoși și buni la suflet. Aici este o biserică ortodoxă, două școli și,

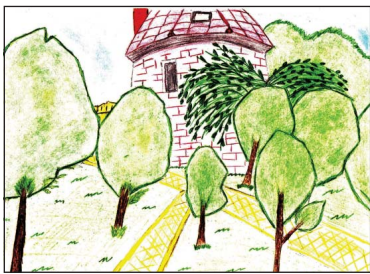


desigur, Conacul, înălțat de boierul Carabet Balioz, este unul dintre cele mai valoroase monumente arhitecturale din ținutul Orheiului. Parcul, de o frumusețe rară, din preajma conacului Balioz, are o suprafață de 7 hectare. Boierul Carabet Balioz a construit acest conac care se păstrează până în zilele noastre. În parc sunt o mulțime de pomi fructiferi și de copaci decorativi, specii rare. Aici totul, cât cuprinzi cu ochii, bucură. Fără doar și poate că acei care ne vizitează rămân încântați de ceea ce văd. Eu sunt fericită că m-am născut anume aici și văd aceste locuri minunate aievea și în vis.

Daniela SPĂTARI,
clasa a IX-a, satul Ivancea

Leagăn de dor

Satul Ivancea se află în Codrii frumoși ai Moldovei, fiind așezat plâpând într-o zonă unde găsim multe lacuri și izvoare line, imășuri cu iarbă verde și hrănitoare. Aici în sat oamenii sunt simpli și modești, harnici și săritori la nevoie, întotdeauna doritori de a primi oaspeți. Pentru că este un sat de moldoveni și ucraineni, în localitate au loc diferite activități culturale: festivalul etniilor, cu genericul Sub același cer, festivalul Baloanelor cu aer cald,

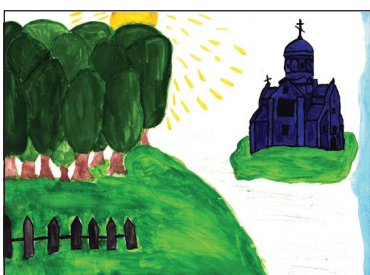


festivalul Cucuteni – cultura veche reflectată în ceramică. Ansamblurile de dans și cor adună tineri și vârstnici pentru a prezenta spectacole și concerte de zile mari. Satul mai are și o istorie frumoasă, descrisă într-un conac secular, numit Balioz. Aici găsim un parc cu mulți și diferiți copaci adunați din toată lumea. Mai avem o grădiniță și o școală mare cu învățători buni și cumsecade. Îmi place să trăiesc aici pentru că omul de la sat se bucură de tot... de ploaie, de zăpadă, de soare și de vânt.

Evelina RUSU, clasa a VII-a,
satul Ivancea

Un sat plin de comori

Adevăratele comori ale satului Holercani sunt biserica, pădurile, colinele, Nistrul și, bineînțeles, oamenii locului. Zestrea lui a fost descoperită demult de unii turiști, care au plecat de aici nostalgici după aceste locuri, dornici de căldura și ospitalitatea oferite de locuitorii satului. Aici până în prezent s-au păstrat tradițiile din strămoși. E și firesc, doar tradițiile constituie cea comoară spirituală ce preț nu are. În această privință, sfânta biserică a avut și are un rol de netăgăduit. La Holercani lăcașul Domnului, ce-și are hramul Sf. Nicolae (22 mai), e situat chiar pe malul Nistrului, împrejmuit fiind de o frumusețe de pădure. Aici până și aerul este pătruns de sfânta sfințelor, de taina credinței, încât a devenit purificator și tămăduitor. Pe cărarea, de lângă dealul ce duce la biserică, se află o peșteră, creată de oamenii care s-au adăpostit acolo pe vremea războaielor. La marginea



satului se află o pădure frumoasă, cu specii de plante rare. Aici, primăvara domnește liniștea și bucuria naturii. Una dintre speciile pe cale de dispariție, pe care o putem găsi aici, este *Laleaua pestriță*, numită de localnici Bibilica. Cu siguranță că cine ajunge la Holercani, poate descoperi nu doar... *Laleaua pestriță*.

Nicoleta PORUBIN,
clasa a VII, satul Holercani

Născută într-un colț de rai...

Cât cuprinzi cu ochii - împrejurimi pitorești, încântătoare, dealuri cu pante domoale, cu podișuri

și culmi întinse, cu văi și vâlcele coborând câtinel spre lunca Nistrului. Uneori, când privesc în jur, am impresia că sunt într-o poveste, admirând frumusețea și armonia priveliștilor mirifice ale baștinii mele. Bătrâna localitate, Holercani, este amplasată în centrul Republicii Moldova, nu doar cu peisaje unice, ci și cu oameni de treabă, din viață de răzeși. O legendă spune că denumirea satului se trage de la acea băutură căreia în popor i se spune holercă, adusă pe vremuri de



ucrainenii care treceau Nistrul și se opreau pe aceste ținuturi.

Construcția hidrocentralei de la Dubăsari a schimbat destinul satului, strămutându-l pe deal, rămânând doar biserica ce face o punte de legătură între trecut și prezent. Biserica este locul de care mulți își amintesc cum era satul lor pe la mijlocul secolului XX... Astăzi, cocoțat pe deal, evadat parcă din calea apelor poartă același nume, dar cu totul altul este de cum a fost. Doar clopotele de la sfântul locaș, rămas pe malul râului Nistru, ca în vremi demult apuse, cheamă și azi, în zile de sărbătoare, creștinii la rugăciune.

Râul Nistru înfrumusețează acest loc atât de drag inimii, străjuind liniștea și purificând acest colțșor de rai. Pădurea din apropierea satului ne împodobește viața, ne oferă bucurie, aer curat și, principalul - frumusețea sa.

Vlada SANDU, clasa a IX-a,
satul Holercani

Marcăuții mei

Sat micuț și draguț, așezat pe vârful unei stânci de piatră, pe lângă care curge domol la vale bătrânul Nistru. Denumirea acestei localități se trage de la numele unui boier, căruia îi zicea Marcu. Această ocină i-a fost dată boierului Marcu pentru vitejia, fidelitatea și credința sa față de domnitorul Moldovei. Iar el, pe malul acestei stânci, a înălțat o biserică din lemn, care a și constituit temelia înființării acestui sat. Cu timpul, în anul 1816, oamenii au construit o altă biserică, de data aceasta – din piatră, în mijlocul satului. Și a activat acest lăcaș al Domnului până în 1957, când autoritățile sovietice l-au alungat pe Dumnezeu din biserică și au zăvornat acest templu al Tatălui Ceresc.

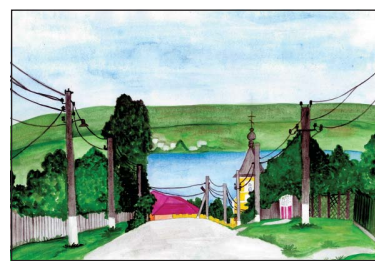


Enoriașii, ca prin foc, au smuls odoarele sfinte din biserică ca să le păstreze pentru vremuri mai bune. Lăcașul însă a rămas în voia sorții. În pofida timpurilor de restriște, templul Domnului a rezistat. Doar acoperișul a cedat întrucâtva. În neuitatul an 1991 gospodarii din sat, în frunte cu moș Alexandru Bujor, om de o statură mică, dar cu inimă mare, au început renovarea bisericii. Încetul cu încetul, lucrare după lucrare, biserica ruinată a fost transformată într-o operă de artă, unde sătenii merg din nou la cununie, botez, la cinstirea sărbătorilor creștine. Că ce ar fi satul nostru fără biserică? Ar fi ca o zi fără lumină. Acum, de-ați vedea cât de luminoși la suflet și la chip sunt consătenii mei după ce au trecut pragul acestui sfânt lăcaș cu hramul „Acoperământul Maicii Domnului”. Biserica se transformă într-un adevărat miracol, mulțumită străduinței preotului Valeriu Savciuc. Veniți la Marcăuți și vă veți convinge de toate.

Sanda URSU, clasa a V-a,
satul Marcăuți

Mai aproape de cer și... de Dumnezeu

Sus-sus, într-un loc frumos, se arată lumii un sătuc, ce poartă de sute de ani numele Marcăuți. El stă pe o stâncă înaltă asemeni unui ostaș moldovean de pe timpurile lui Ștefan cel Mare. La poalele stâncii, apele bătrânului Nistru mai spală pietrele ce păstrează istoria zbucimată a acestui colț de Țară.



De sus, de pe stâncă și se înfățișează în toată măreția hidrocentrala de la Dubăsari; poți vedea și cele mai frumoase piesaje ale naturii, ce te lăsă fără grai; vezi și cele două defileuri care se unesc de parcă ar fi surori gemene... Privind această stâncă, vei da cu ochii și de o cascadă ce se revărsă hăt de sus și ajunge în apele Nistrului. E chiar asemeni unei perle - nimic altceva.

Un alt loc admirabil, cu care ne mândrim, este acel teritoriu de pe malul Nistrului, numit „Mărzâncă”. E locul unde s-a filmat un fragment din pelicula „Se caută un paznic”. Vă amintiți, nu? Ivan Turbincă aruncă moartea cu tot cu sicriu în apă...

Aici vin foarte mulți turiști dintre acei care preferă să zboare cu parapantele, la foarte mari înălțimi, admirând de sus farmecul acestor împrejurimi.

Mult căutată de turiști este și „Potcoava de aur” ce se află în „Harbuz” – un teritoriu protejat, cu dealuri înalte și pline de verdeață.

Dorina CURCUBET, clasa a IX-a,
satul Marcăuți

Colț de lume... binecuvântat

Intrarea în Mașcăuți este străjuită de două dealuri: Roman și Chiclău. De pe înălțimile lor satul se arată ca în palmă. Dintre cele două dealuri, Chiclăul este cel mai înalt, pe care băștinașii au ridicat o cruce ce binecuvântează intrarea și ieșirea din sat.

Localnicii țin la tradițiile și obiceiurile înaintașilor. O dată la doi ani se organizează festivalul „Pe dealul Chiclăului”, unde sătenii au posibilitate să-și expună tot ce au mai frumos: articole croșetate,



obiecte vechi, icoane pictate, diferite bucate, preparate după rețete știute doar de gospodinele de aici și, desigur, nu lipsește voia bună, creată de ansamblul folcloric „Răzeșii”.

Satul se face remarcat și prin faimosul conac unde a copilărit scriitorul Ioan Sârbu. În curtea conacului și acum dăinuie salcia plângătoare, sădită de marele fabulist. Casa familiei Sârbu păstrează nu doar istoria familiei de nobili, ci și a întregului sat. Gimnaziul din Mașcăuți poartă numele „Ioan Sârbu”. Toată lumea știe că biserica din centrul satului este ctitoria părinților lui Ioan Sârbu....

O locație atractivă, în prezent, este pensiunea turistică „EcoVila”, fiind amplasată în așa-zisa „Râpa Chirăului”. Cine nu a fost niciodată prin părțile noastre de unde să știe despre toate astea? Sunt convinsă că decât de o sută de ori să auzi, mai bine o dată să vezi.

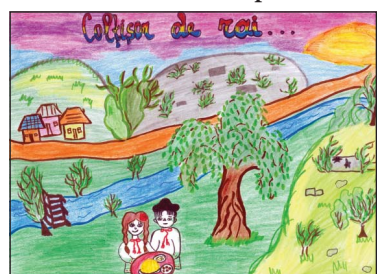
Ludmila CARȚĂN, clasa a VI-a,
satul Mașcăuți

Satul meu-mândria mea

Un loc superb, plin de farmec e satul Mașcăuți. Le spun celor pasionați de călătorii, dar și de alpinism, că, poposind în Mașcăuți, vor trăi senzații dintre cele mai alese. Ajuns, bunăoară, pe Dealul Chiclău (cel mai înalt loc din sat), nu doar că te poți bucura de o priveliște magnifică a satului, ci poți să urci și să cobori în stil de alpinist.

Și Dealul Roman este un atractiv monument al Naturii. Ajungând sus pe Deal, în partea lui estică – în față ți se arată în toată splendoarea râul Răut, care se aseamănă aici, în curgerea sa, cu o potcoavă. Frumusețea acestui Deal o întregesc coloritul și mirosul pătrunzător al plantelor...

O personalitate notorie, care a dus în lume bunul nume al satului nostru a fost și rămâne marele scriitor și fabulist, Ioan Sârbu. Azi numele lui îl poartă gimnaziul din Mașcăuți. Ceea ce amintește locuitorilor de aici despre ilustrul



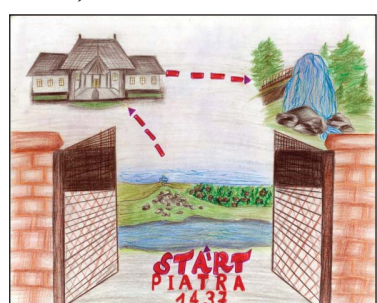
înaintaș este și salcia plângătoare, sădită de el acum 160 de ani.

Acum trei ani a vizitat localitatea noastră strănepotul fabulistului, Gigi Căciuleanu – renumit dansator și coregraf. Emoții deosebite i-au trezit în suflet bună-tatea oamenilor, precum și aceste locuri, pe unde altădată și-a dus pașii marele înaintaș, Ioan Sârbu. Cu siguranță, izvorul emoțiilor nepereche crește odată cu admiratorii satului și a împrejurimilor localității în care m-am născut și eu.

Sanda PLĂVAN, clasa a VIII-a,
satul Mașcăuți

Leagăn de poveste

Cuibul în care mi-am desfăcut deja aripile și încet învăț să zbor, este satul meu, Piatra. Numele lui, după cum glăsuiește o legendă, și-l trage de la o piatră monumentală, unde strămoșii noștri se adunau, seară de seară, la șezători. Mult mi-i dragă Piatra mea. Aici, ca nicăieri în altă parte, în valea satului, merg mână-n mână râul Răut și Stânca noastră, care se



înălță falnic, păzind voinicește un întreg regat al naturii. Epocile demult apuse i-au lăsat ca zestre roci prețioase, care au împodobit-o ca pe o regină.

În întâmpinarea tuturor, stânca Măgla izbucnește din inima pământului, de parcă ar dori să ne arate că frumusețea din interior vrea să iasă la lumina soarelui. Ea ascunde multe taine și ale familiilor care se adăposteau în peștera din interiorul ei de teama hoarelor năvălitoare.

Râul Răut, ce susură încet la vale și ne ocolește satul, pare a fi un șarpe uriaș care ne păzește la hotar. El scaldă în apele lui suflete mici, care ici-colo se ivesc, strălucind ca o scânteie și se sting în undulările sale. Izvoarele cu apă lină vin în ajutor, ca să mai poată visa la tinerețea lui, în care purta coroane de nuferi și sufletul îi era curat și fără de griji.

Pe aripile Răutului se întind ogrăzi brodate din diferite fire, ce se deapănă din bobinele trecutului. Una dintre aceste ogrăzi este conacul familiei Lazo. Edificiul are o arhitectură deosebit de frumoasă, păstrată până în zilele noastre.

Xenia ROMANIUC, clasa a IX-a,
satul Piatra

Paradisul copilăriei mele

Acest paradis e baștina mea, e satul în care am apărut pe lume, e Piatra din ținutul Orheiului.

E situat pe malul stâng al Răutului și e foarte pitoresc, cu multe locuri magnifice, care te ademesc prin frumusețea și farmecul lor.

La intrarea în sat îți iese în cale, cu toate ale ei, bătrâna stâncă, Măgla. Ea, cu siguranță, păstrează multe taine... Cu măreția, demnitatea și frumusețea ei, Măgla de secole străjuiește satul nostru.

Mergând spre centrul satului, găsești o casă boierească cu un



aspect arhitectural deosebit, care a fost construită în secolul XIX și care aparținea moșieriei Matilda Lazo. Acest conac-muzeu, după reconstrucție și reparație, urmează să-și deschidă larg ușile pentru vizitatorii dornici de a face o călătorie imaginară în timp și a vedea cum era traiul boierilor la acea vreme. Mulțumită acestei familii de boieri satul nostru are și o biserică veche asemănătoare cu corabia lui Noe.

Dinspre răsărit satul este străjuit de o alee de nuci bătrâni care au fost plantați încă pe vremea când dascălii mei erau elevi. Ei se înalță falnic salutând cu ospitalitate fiecare vizitator al meleagurilor noastre, fiind ca o punte de legătură cu satul vecin, Jeloboc – sat deosebit prin diversitatea gospodăriilor, prin frumusețea fântânilor și prin aspectul caselor.

Un dar de la Dumnezeu pentru întreaga comună este Izvorul Morii. Așa a vrut natura ca apa acestui izvor să vină dintr-o stâncă, care pe vremuri avea lângă el chiar și o moară, iar acum apa cristalină, limpede și răcoroasă a acestui izvor alimentează câteva sate din vecinătate și o bună parte a locuitorilor din orașul Orhei.

Livia POJAR, clasa a VI-a,
satul Piatra

Satul meu, comoară rară

Încântător e satul meu, Susleni – în toate cele patru anotimpuri ale anului. O deosebită atracție turis-



tică și spirituală sunt cele două biserici ce vestesc celor care intră în sat că aici locuiesc oameni cu credință în Dumnezeu. Cele două lăcașuri sfinte, zidite la 1898 sunt biserica „Adormirea Maicii Domnului”, din partea de jos a satului, și biserica „Minunea din Colose a Arhanghelului Mihail”, ce-și înalță fruntea spre cer în partea de sus a Suslenilor. O mândrie pentru sat sunt și personalitățile care au marcat viața suslenenilor și care ne-au dus și ne duc faima în toată lumea: Vasile Harea (1895-1987), profesor și publicist, deputat în Sfatul Țării, Vladimir Stângaci (1907-2002), general de aviație în Armata Română, Gheorghe Cunesco (3 aug. 1914 - în Susleni, jud. Orhei - 2000 - București), Mihai Garaz (1930-1990), preot,

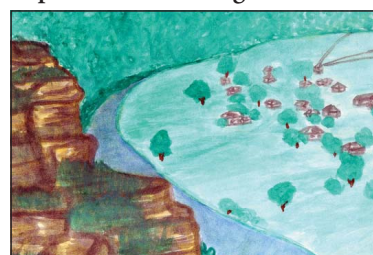
publicist, prozator, Vladimir Curbet (1930-2017), maestru de balet, fondatorul ansamblului de dansuri populare „Joc”, Iurie Sadovnic-Orheianu (a.n. 1951), compozitor, cantautor, artist emerit al Republicii Moldova.

Deosebite sunt la Susleni și mâncărurile, mai ales cele gătite pentru mese de sărbătoare, dar nu numai. La noi găluștele se fac foarte mici. Borș scăzut ca la Susleni să mai cauți. Dar ce mai plăcinte? Despre vin ce să mai vorbim? E domnesc și se găsește în beciul oricărui gospodar. Bineînțeles că și viile pot fi o atracție turistică pentru străinii care vin în sat.

Tatiana GUJA, clasa a VI-a,
satul Susleni

Plaiul meu - comoară sfântă...

Suflul istoriei, imprimat în tot și în toate la Trebujeni, frumusețea naturii din jur creează o atmosferă de liniște sufletească și încredere în puterile tale. Vestigiile arheolo-



gice, ansamblurile rupestre, toate vorbesc despre o istorie adevărată, vizibilă.

La intrarea în sat, în partea stângă, pe malul râului Răut ce străbate localitatea, stau de sute de ani băile orientale, construite în secolul al XIV-lea. Sunt urme ale Hoardei de Aur... De altfel, Complexul muzeistic „Orheiul Vechi” se află, sub cerul liber, între satele Trebujeni și Butuceni. Tot aici mai poți vedea rămășițele vechii cetăți ale Orheiului Vechi.

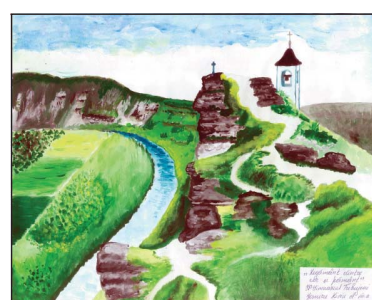
Aflându-te la Trebujeni simți cum ți se deschide parcă a doua respirație. Pădurea din fața satului face ca aerul să fie curat și foarte sănătos. Dar cât de valoros este vechiul izvor de aici? Se spune că apa lui are puteri miraculoase în tratarea diferitor boli. Poate de aceea oricine a băut apă din acest izvor, a venit și a doua, și a treia oară la Trebujeni. Sau poate de aceea că în stâncile de piatră, după cum se vorbește pe la noi, își are nemurirea un suflet sacru, care te ademenește să revii pe aceste locuri ori de câte ori ai vrea să te topești cu istoria și cu locuri pline de vrajă. Ceea ce este foarte adevărat este că frumusețea meleagului meu fascinează orice privire.

Madina ERHAN, clasa a VII-a,
satul Trebujeni

Raiul sufletului meu

Orheiul Vechi îl asociez cu edelul creat de Dumnezeu. Cred că însuși Domnul și-a scos penelul și a zugrăvit această frumusețe a plaiului, această feerie ce îți încântă inima și este de nedescris în cuvinte. Privind-o cu ochiul liber, rămâi vrăjit de fantezia Creatorului.

Ridicându-te pe vârful dealului, rămâi uimit de priveliștea ce se întinde în valea râului. O așezare ce se află ca pe o insulă, înconjurată de stânci înalte, care străjuiesc, secole la rând, satul și care au stat neclintite în fața tuturor năvălirilor barbare. Pe muchia dealului se înalță Biserica „Adormirea Maicii Domnului”, constituind un legământ între cer și pământ. Mai jos ai



prilejul să treci pragul mănăstirii, săpate în piatră. E o capodoperă ce uimește pe fiecare om ajuns aici. Nu cred că este pe pământ un loc mai sfânt pentru rugăciune și mântuirea sufletului.

Cine n-a călcat pe aceste locuri – să se grăbească. Îl asigur că va rămâne îndrăgostit de ele pentru totdeauna, ba va și reveni aici ori de câte ori îi va fi dor de locuri minunate, sau pur și simplu, va dori să pășească cu talpa goală prin Paradis.

Liviu JOMIRU, clasa a VIII-a,
satul Trebujeni

Satul Susleni

Satul Susleni este ca o primă dragoste, care îți rămâne în suflet pentru toată viața. Acest loc este o minune de frumusețe de care, cu siguranță, voi fi atașat mereu. Pentru mine, cel mai frumos diamant, care, de-a lungul secolelor, a avut parte de o șlefuire continuă, este modestia oamenilor de aici. Strălucirea acestuia o vezi în relațiile dintre oamenii simpli. Fără îndoială, la Susleni multe te fac să te uimești. Nu te poate lăsa



indiferent nici „Casa Bătrânească”, ajunsă muzeu în sat. Știut lucru că pentru fiecare țaran casa nu constituia doar un spațiu material într-o odihnă, ci mult mai mult: un refugiu pentru trup și suflet, a fost și rămâne altarul dragostei și ocrotirii vieții din veac și până în veac. În fiecare obiect dintr-o casă țărănească este creată proza vieții, dar și poezia; se desprinde din toate și aceea melodie ce cheamă seminția în eternitate.

Satul Susleni există și va exista atâta timp cât va dăinui suflul acestor oameni, cât va dăinui frumusețea din jur, creată de Bunul Dumnezeu și izvorâtă din dragostea consătenilor mei. Din tot ce este, din tot ce avem în jur, deopotrivă și din modestia pe care o avem dăm celora care ne trec pragul cu dragoste și dorință de a ne împărtăși. Indiferent ce va fi mâine, Susleni a fost, este și rămâne pentru mine: acasă.

Alina CONDREA, clasa a VIII-a,
satul Susleni

Pagini realizate în cadrul proiectului „Tinerii din Orheiul Vechi – vocea pentru promovarea durabilă a rezervației”, implementat de Mișcarea Ecologistă din Moldova, cu sprijinul Serviciului Silvicultural SUA (US Forest Service). Detalii pe pagina web: www.mem.md

